

RĘKOPISY I DOKUMENTY

WIEK XV – XVIII

POWSTANIE KOŚCIUSZKOWSKIE

- 110. Kościuszko Tadeusz** (1746-1817), Najwyższy Naczelnik Siły Zbrojnej Narodowej (24 III – 12 X 1794), generał lejtenant wojsk koronnych, kawaler Orderu Orła Białego i Virtuti Militari (1792). Rota przysięgi gwarantującej zachowanie tajemnicy raportów o stanie Wojska Narodowego, niedat. [drugi kwartał 1794 r.]. Autograf („**T. Kościuszko**”). Karta, 22,5 x 14,0 cm. 35 000,-

Z odręcznym podpisem Tadeusza Kościuszki. Język polski. Rota przygotowana zapewne dla Wydziału Potrzeb Wojskowych, organu Rady Najwyższej Narodowej powołanej formalnie w obozie w Połańcu 10 V 1794 r., następującej treści: „Ja NN przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu, w Trójcy Ś. Jedynemu, iż jakkolwiek o sile Wojska Narodowego mieć będę wiadomość, bądź z Raportów Miesięcznych lub innych, tey nikomu nie wydam, ani ustnie, ani na piśmie, ani znakiem. Sekret najsroższy zachowam – Tak mi Panie Boże dopomóż, i niewinna męka Syna Jego – (T. Kościuszko)”. Wydawnictwo źródłowe w rozdziale „Z korespondencji Najwyższego Naczelnika” szereguje akt przysięgi w chronologii pomiędzy marcem a kwietniem 1794 r. (Akta Powstania Kościuszki, t. III. Warszawa 1955, s. 11, poz. 2). **W tym czasie Naczelnik stanowił najwyższą i niepodzielną władzę na terenie województwa krakowskiego objętego insurekcją.** Po konserwacji. Stan dobry. **Dokumenty podpisane przez Tadeusza Kościuszkę z czasów powstania stanowią wielką rzadkość antykwaryczną.**

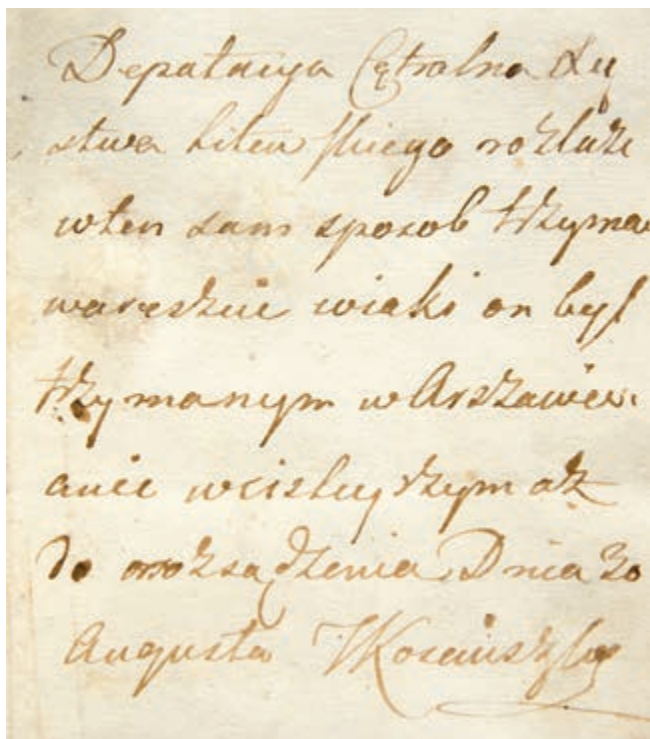
(Patrz tablica XI)

- 111. Kościuszko Tadeusz** (1746-1817). Polecenie dla Deputacji Centralnej Księstwa Litewskiego, aby odesłany z Warszawy niewymieniony z imienia i nazwiska więzień był trzymany w takich samych warunkach, jak w Warszawie, dat. [Warszawa] 30 VIII [1794]. Autograf („**T. Kościuszko**”). Karta, 23,0 x 16,0 cm. 10 000,-

Z odręcznym podpisem Tadeusza Kościuszki. Język polski. Polecenie Naczelnika wydane organowi władzy powstańczej na Litwie (odpowiednikowi Rady Najwyższej Narodowej), znajdującemu się po upadku Wilna w Grodnie. Dokument cytowany bez komentarza w Aktach Powstania Kościuszki, t. III (s. 79, poz. 248). Kwestie podobnego odsyłania więźniów nie były omawiane dotąd w jedynej pracy naukowej poświęconej sprawom karnym powstania kościuszkowskiego (Adam Lityński, Proces karny insurekcji 1794. Warszawa 1983). Ślady zawilgocenia na karcie. **Wielka rzadkość.**

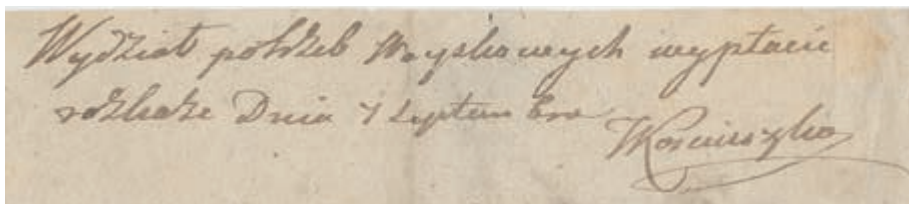
(Patrz ilustracja)

- 112. Kościuszko Tadeusz** (1746-1817). Polecenie wypłaty przez Wydział Potrzeb Wojskowych Rady Najwyższej Narodowej niewymienionej w tekście sumy pieniędzy, dat. [Warszawa] 7 IX [1794]. Autograf („**T. Kościuszko**”). Karta, 7,0 x 21,0 cm 6000,-

Depatanyu (kontrolny
 stwa litewskiego rozla
 wten sam sposob tym
 waresku wieki on bys
 tym samym w Arstawie
 anie wisley tym at
 To rozkaz dnia 20
 Augusta Kościuszko

111. Tadeusz Kościuszko. Do powstańców na Litwie. 1794.

Wydział polecił wypłacie
 rozkaze dnia 7 Lipca
 Kościuszko

112. Tadeusz Kościuszko. Wypłata na potrzeby wojska. 1794.

Z odręcznym podpisem Tadeusza Kościuszki. Jedna z wielu pilnych wypłat na potrzeby wojska, jakie odnajdujemy również w protokołach obrad Rady Najwyższej Narodowej z tych dni. Przykładowo 5 IX 1794 r. Tadeusz Kościuszko napisał do RNN o potrzebach amunicji i ubrań dla korpusu Orłowskiego nad Narwią, a 8 IX o „potrzebach wojskowych” wymagających „starania o wyszukanie w Warszawie sumy kilku tysięcy czerw. zł. i przystawienie mi onej jak najprędzej” (Akty Powstania Kościuszki, t. III, s. 81). **Wielka rzadkość.**

(Patrz ilustracja)

DOKUMENTY KRÓLEWSKIE

- 113. Zygmunt III Waza** (1566-1632), król Polski. Dokument potwierdzający nadanie młynów znajdujących się na przedmieściu Lelowa Stanisławowi Restkowskiemu, pisarzowi kancelarii. Dat. 5 IX 1597, w Warszawie. Pieczęć mniejsza koronna opłatkowa. Podpis króla („**Sigismundus Rex**”). Bifolium, pap., 33 x 21 cm. 4000,-

Z odręcznym podpisem Zygmunta III Wazy. Język łaciński. Dość wyraźnie odcisnięta pieczęć mniejsza koronna w laku umiejscowionym między kartami złożonego papieru – tłok używany w latach 1589-1606. Noty dorsalne. Na pierwszej stronie w rogu współcześnie wypisany numer. Ślady składania, w dwóch miejscach drobne przetarcie na złożeniu, poza tym stan dobry.
(*Patrz tablica XI*)

- 114. Zygmunt III Waza (1566-1632),** król Polski. Polecenie Kilianowi Drohojowskiemu podkomorzemu przemyskiemu, dzierżawcy wsi Hruszowicze i Chotyniec, do stawienia się przed komisarzami królewskimi wyznaczonymi do rozgraniczenia wyżej wymienionych wsi królewskich oraz miasta Krakowca i wsi Wola Gnoińska. Dat. Cracoviae (Kraków) 12 XII 1605. Autograf („Cristof Ilmanowski”). Pieczęć mniejsza koronna odcisnięta przez papier. Karta, 21,0 x 32,5 cm. 900,-

Z odręcznym podpisem, w imieniu królewskim, Krzysztofa Ilmanowskiego, pisarza kancelarii koronnej. Język łaciński. Sprawa dotyczyła rozgraniczenia wymienionych dóbr królewskich oraz miasta Krakowiec (majątności dziedzicznych książąt Konstantego, Janusza i Aleksandra Ostrogskich, synów zmarłego Aleksandra, wojewody wołyńskiego oraz ich matki, Anny z Kostków), a także wsi Wola Gnoińska (dóbr dziedzicznych Elżbiety z Lutosławskich, żony Mikołaja Magnuszowskiego). Ślady składania, poza tym stan dobry.

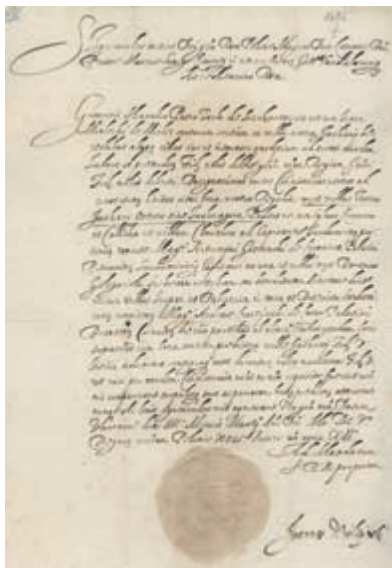
- 115. Zygmunt III Waza (1566-1632),** król Polski. Polecenie Aleksandrowi Piotrowi Tarle i Janowi Mieleckiemu, dziedzicom pewnych części we wsi królewskiej Jaślany [Jasliany] do stawienia się przed komisarzami królewskimi wyznaczonymi do rozgraniczenia dóbr królewskich od prywatnych. Dat. Varsaviae (Warszawa) 4 III 1605. Autograf („Joannes Wielżyński”). Pieczęć mniejsza koronna odcisnięta przez papier. Karta, 31,0 x 20,5 cm. 900,-

Z odręcznym podpisem, w imieniu królewskim, Jana Wielżyńskiego, pisarza kancelarii koronnej. Język łaciński. Dotyczy rozgraniczenia wsi królewskich Tuszów, Jaślany, Ostrów, Padew i Chmielów będących w dzierżawie wymienionych i Hieronima Gostomskiego, wojewody poznańskiego, od wsi Baranów, Golegowola, Suchorzew, Skopanie [Scopan] i Dąbrowica oraz lasów Niesienne, stanowiących dobra dziedziczne Andrzeja Leszczyńskiego, wojewody brzeskiego kujawskiego. Język łaciński. Ślady składania, poza tym stan dobry.
(*Patrz ilustracja*)

- 116. Zygmunt III Waza (1566-1632),** król Polski. Polecenie Andrzejowi Czuryle podczaszemu halickiemu, dziedzicowi wsi Rogożno [Rogużno] i Rodków, do stawienia się przed komisarzami królewskimi wyznaczonymi do rozgraniczenia dóbr starostwa jaworowskiego od dóbr prywatnych. Dat. Varsaviae (Warszawa) 22 VII 1628. Autograf („Jac. Max. Fredro, SR”). Pieczęć wielka koronna odcisnięta przez papier. Karta, 19,5 x 30,5 cm. 900,-

Z odręcznym podpisem Jakuba Maksymiliana Fredry (zm. 1646), królewskiego sekretarza, późniejszego referendarza koronnego. Język łaciński. Dokument dotyczy uporządkowania granic starostwa jaworowskiego, będącego w dzierżawie królewicza Władysława Zygmunta oraz sąsiadujących wsi Porudno i Nowy Siedlec, dóbr dziedzicznych Piotra Jacymirskiego. Zbrązowienia i ślady składania, poza tym stan dobry.

- 117. Władysław IV (1595-1648),** król Polski. Zezwolenie Marcinowi Szyszkowskiemu staroście lelowskiemu na ustąpienie Aleksandrowi Ługowskiemu prawa dożywotniego do wójtostwa we wsi Ślężany w starostwie lelowskim. Dat. Varsaviae (Warszawa) 20 X 1639. Autograf królewski („Vladislaus Rex”) oraz podstołego sandomierskiego i sekretarza królewskiego Stanisława Skarszewskiego. Pieczęć mniejsza koronna odcisnięta przez papier. Karta, 32 x 20 cm. 3000,-

115. Zygmunt III Waza. Dokument. 1605.

118. Ludwika Maria Gonzaga. List. 1657.

Z odręcznym podpisem króla Władysława IV. Język łaciński. Na odwrocie notatka o wpisaniu dokumentu do akt grodzkich krakowskich dnia 24 V 1640 r. Ślady składania i drobne zagięcia przy dolnej krawędzi, poza tym stan dobry.
(Patrz tablica X)

- 118. Ludwika Maria Gonzaga** (1611-1667), królowa Polski, żona Jana Kazimierza. List gratulacyjny do margrabiego Fryderyka Wilhelma (1620-1688), elektora brandenburskiego, z okazji narodzin potomka. Dat. 31 VII 1657, du camp devant [sic] Cracovie [z obozu pod Krakowem], z podpisem królowej („**Luise Marie Reyne**”). Karta pap. 21x29 cm. 3000,-

Pismo odręczne królowej. Język francuski. Odbiorcą listu był „Wielki Elektor” ks. w Prusach, który za cenę porzucenia Szwedów podczas „potopu” został zwolniony ze składania Rzeczypospolitej hołdu lennego z Prus Książęcych (traktaty welawsko-bydgoskie). Jego narodzony wówczas potomek został w kilkadziesiąt lat później pierwszym królem pruskim jako Fryderyk I. Na uwagę zasługuje fakt, że pismo pochodzi z okresu, kiedy Wielki Elektor był jeszcze formalnie sojusznikiem Szwedów.
(Patrz ilustracja)

– Nadanie ziemi towarzyszowi roty husarskiej –

- 119. Jan Kazimierz** (1609-1672), król Polski. List do wiceadministratora ekonomii brzeskiej [Aleksander Ślizień] pod nieobecność Aleksandra Hilarego Połubińskiego, pisarza polnego litewskiego i administratora, nadający Oktawianowi Kazimierzowi Sosnowskiemu, towarzyszowi roty husarskiej, dobra Kropiwki w kluczu krzywowierzbowskim tejże ekonomii. Dat. 9 IX 1661, w Warszawie. Pieczęć kancelarii litewskiej większej odciśnięta przez papier (papierowo-lakowa). Podpisy króla („**Jan Kazimierz król**”), Cypriana Pawła Brzostowskiego, referendarza i pisarza litewskiego oraz Stefana Wierzbowskiego, referendarza. Bifolium pap. 32x20,5 cm. 3500,-

Z odręcznym podpisem króla Jana Kazimierza. Język polski. Na marginesie dopisek o aktywowaniu dokumentu 3 VII 1661 w grodzie brzeskim przez horodniczego brzeskiego Jana Żabę. W tekście podkreślenia z epoki i późniejsze. Przetarcia i pęknięcia. Zbrązowienia i podklejenia pap. Dokument po konserwacji.

- 120. Jan Kazimierz** (1609-1672), król Polski. Wypis z akt Metryki Koronnej zeznania, w którym Jan Ewaryst Bełżecki starosta wyszogrodzki, sekretarz i pisarz kamery królewskiej aprobuje swój testament spisany we Lwowie 11 IV 1663. Dat. Leopoli (Lwów) 11 IV 1663. Autograf biskupa łuckiego i kanclerza koronnego („**Ep. M. Prażmowski**”) oraz sekretarza królewskiego Stefana Hankiewicza. Pieczęć wielka koronna odcisnięta przez papier (odcisk opłatkowy). Bifolium, 20 x 33 cm. 1000,-

Z odręcznym podpisem Mikołaja Prażmowskiego (1617-1673), kanclerza wielkiego koronnego, późniejszego arcybiskupa gnieźnieńskiego i prymasa Polski oraz interrexa po abdykacji królewskiej, który doprowadził do podpisania pokoju ze Szwedami w Oliwie w 1660 r. Język łaciński. Przetarcia w miejscu złożenia i naddarcia na krawędziach, poza tym stan dobry.

- 121. Michał Korybut** (1640-1673), król Polski. Zezwolenie poddanym ze wsi królewskiej Biała w starostwie lipnickim, w województwie krakowskim, na pozostanie przy wymiarze czynszu określonego w ostatniej lustracji, dat. Kraków, na sejmie koronacyjnym, 12 XI 1669. Autograf królewski („**Michał Rex**”). Pieczęć wielka koronna odcisnięta przez papier. Bifolium, 21 x 32,7 cm. 3500,-

Z odręcznym podpisem króla Michała Korybuta Wiśniowieckiego. Język łaciński. Na odwrocie streszczenie i notatka z informacją o wpisaniu dokumentu w dniu 11 XII 1669 do akt grodzkich oświęcimskich. Odcisk pieczęci wyraźny. Zbrązowienia, poza tym stan dobry. Po konserwacji. **Rzadkie.** (*Patrz tablica X*)

- 122. Jan III Sobieski** (1629-1696), król Polski. Król zezwala Stefanowi Sokołowskiemu ustąpić Józefowi Cetnerowi, towarzyszowi królewskiej chorągwi pancерnej prawo dożywotnie do wsi królewskiej Kniaża w woj. wołyńskim. Dat. Wysocko, 16 VII 1694. Język łaciński. Pod tekstem **podpisy króla** i Wojciecha Franciszka Paszyńskiego, sekretarza królewskiego oraz odcisk przez papier pieczęci wielkiej koronnej. Na 2 karcie (pierwotnie z tyłu) notatka z informacją o wpisaniu dokumentu w dniu 1 II 1695 do akt grodzkich bełskich i dawne sygnatury. Bifolium, 31,7 x 19,5 cm. 2200,-

Z autografem króla Jana III Sobieskiego. Po konserwacji.

- 123. August II Mocny** (1670-1733), król Polski. Nominacja Rajnolda Sadowskiego, pisarza ziemskiego brzeskiego litewskiego, kasztelanem brzeskim litewskim po śmierci Krzysztofa Rajeckiego. Dat. Gdańsk 6 XII 1710. Autograf królewski („**August Król**”). Pieczęć wielka litewska odcisnięta przez papier. Karta, 34 x 21 cm. 1500,-

Z odręcznym podpisem króla Augusta II Mocnego. Język polski. Na odwrocie autograf Kazimierza Złotkowskiego cześnika sieradzkiego, sekretarza pieczęci wielkiej litewskiej oraz notatka z informacją o wystawieniu dokumentu za kanclerstwa Karola Stanisława Radziwiłła, kanclerza litewskiego i regest. Stan dobry. **Rzadka nominacja w języku polskim, dotąd wzmiankowana zaledwie w notatkach Józefa Wolffa,** bez miejsca wystawienia (Polski Słownik Biograficzny). Zbrązowienia i ślady składania, poza tym stan dobry.

- 124. August II Mocny** (1670-1733), król Polski. Zezwolenie Pawłowi Jaroszewskiemu chorążemu płockiemu i marszałkowi trybunału koronnego na ustąpienie Adamowi

124. August II. Dokument. 1718.

Sieniawskiemu, kasztelanowi krakowskiemu i hetmanowi wielkiemu koronnemu oraz jego żonie, Elżbiecie z Lubomirskich, prawa dożywotniego do wsi Przybyśławice w województwie lubelskim. Dat. Grodnae (Grodno) 3 XI 1718. Autograf królewski („**Augustus Rex**”) oraz miecznika braclawskiego i sekretarza pieczęci wielkiej koronnej Mateusza Iliaka. Pieczęć wielka koronna odciśnięta przez papier. Karta, 34,8 x 23 cm. 1500,-

Z odręcznym podpisem króla Augusta II Mocnego. Język łaciński. Na odwrocie notatki z informacjami o wystawieniu dokumentu za kanclerstwa Jana Szembeka kanclerza koronnego i o wpisaniu dokumentu 29 I 1726 do akt grodzkich lwowskich. Zbrązowienia, ślady składania i drobne przetarcia, poza tym stan dobry. (Patrz ilustracja)

- 125. August II Mocny (1670-1733), król Polski.** Informacja dla Rajnolda Sadowskiego, kasztelana brzeskiego litewskiego, o zawarciu układu w sprawie małżeństwa swego syna z arcyksiężniczką Marią, córką cesarza Józefa I. Dat. Dreźnie 11 V 1719. Autograf królewski („**August Król**”). Pieczęć kancelaryjna polsko-litewska odciśnięta przez papier. Bifolium, 19,5 x 32,0 cm. 1200,-

Z odręcznym podpisem króla Augusta II Mocnego. Język polski. Informacja dotyczy ślubu przyszłego władcy Polski i Saksonii Augusta III (1696-1763) z Marią Habsburżanką (1699-1757), późniejszą ostatnią królową Polski. Część drugiej karty z pieczęcią kancelaryjną oddarta z oderwanym odciskiem opłatkowym i regestem, ślady klejenia.

- 126. August II Mocny (1670-1733), król Polski.** Powierzenie Jerzemu Warszyckiemu wojewodzie łęczyckiemu, Michałowi Jordanowi wojewodzie braclawskiemu i Aleksandrowi Cieleckiemu opieki nad małoletnią Felicjaną Cielecką, córką zm. Ignacego i zm. Marianny z Jagnińskich. Dat. Varsaviae (Warszawa) 1722. Autograf królewski („**Augustus Rex**”). Bifolium, 53 x 37 cm. 1500,-

128. August II. Dokument. 1731.

Z odręcznym podpisem króla Augusta II Mocnego. Język łaciński. Brak pozostałych elementów uwierzytelnienia dokumentu (odcisk pieczęci, podpis sekretarza królewskiego), zostawione puste miejsca na wpisanie daty dziennej i miesięcznej wystawienia dokumentu. Ślady składania, poza tym stan dobry.

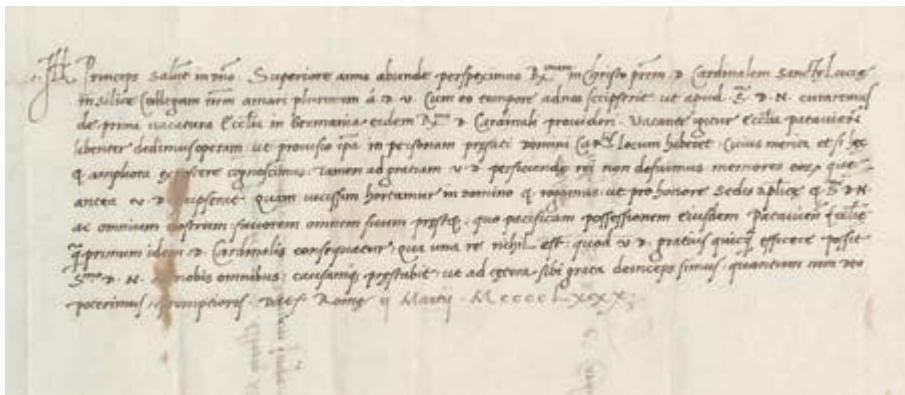
- 127. August II Mocny (1670-1733),** król Polski. Rozszerzenie na Augusta Aleksandra Czartoryskiego, wojewodę ruskiego, prawa dożywotniego do **starostwa kałuskiego** w województwie ruskim, przysługującego jego żonie Marii Zofii z Sieniawskich. Dat. Varsaviae (Warszawa) 5 XII 1731. Autograf królewski („**Augustus Rex**”) oraz kanonika lwowskiego i sekretarza królewskiego Adama Stanisława Grabowskiego. Pieczęć mniejsza koronna odcisnięta przez papier. Karta, 34,4 x 20,4 cm. 1800,-

Z odręcznym podpisem króla Augusta II Mocnego. Język łaciński. Ozdobny inicjał „S” w słowie „Significamus”. Na odwrocie notatki z informacjami o wystawieniu dokumentu za podkanclerstwa Jana Lipskiego, biskupa nominata łuckiego, podkanclerzego koronnego i o zarejestrowaniu go w aktach kwarcjanych 9 XII 1731. Ślady składania, poza tym stan dobry.

- 128. August II Mocny (1670-1733),** król Polski. Rozszerzenie na Augusta Aleksandra Czartoryskiego, wojewodę ruskiego, prawa dożywotniego do **starostwa lubocheńskiego w województwie łączyckim**, przysługującego jego żonie Marii Zofii z Sieniawskich. Dat. Varsaviae (Warszawa) 5 XII 1731, Autograf królewski („**Augustus Rex**”) oraz kanonika lwowskiego i sekretarza królewskiego Adama Stanisława Grabowskiego. Pieczęć mniejsza koronna odcisnięta przez papier. Karta, 34,4 x 20,4 cm. 1800,-

Z odręcznym podpisem króla Augusta II Mocnego. Język łaciński. Ozdobny inicjał „S” w słowie „Significamus”. Na odwrocie notatki z informacjami o wystawieniu dokumentu za podkanclerstwa Jana Lipskiego, biskupa nominata łuckiego, podkanclerzego koronnego i o zarejestrowaniu go w aktach kwarcjanych 9 XII 1731. Stan bardzo dobry.

(Patrz ilustracja)

131. Dokument kolegium kardynalskiego dla zwierzchnika Pomorza. 1480.

- 129. August III (1696-1763), król Polski.** Zezwolenie Jadwidze Jezierskiej na ustąpienie Sebastianowi i Katarzynie, małżonkom Pileckim prawa dożywotniego do wójtostwa we wsi Miernowa w województwie sandomierskim, starostwie wiślickim. Dat. Varsaviae (Warszawa) 12 V 1750. Autograf królewski („**Augustus Rex**”) oraz kanonika przemyskiego i sekretarza królewskiego Jana Kłossowskiego. Pieczęć mniejsza koronna odcisnięta przez papier. Karta 38,5 x 24 cm. 1200,-

Z odręcznym podpisem króla Augusta III Sasa. Język łaciński. Na odwrocie notatki z informacjami o wystawieniu dokumentu za podkanclerstwa Michała Wodzickiego dziekana krakowskiego, podkanclerzego koronnego i o wpisaniu dokumentu 25 II 1751 do akt grodzkich nowokorczyńskich. Karta naddarta na złożeniach, drobne zagięcia przy lewym narożniku, poza tym stan dobry.

- 130. August III (1696-1763), król Polski.** List do Stanisława Lubomirskiego, strażnika koronnego, zawierający prośbę o przybycie na jeden z sejmików poprzedzających zwołany sejm i działanie dla dobra Rzeczypospolitej. [W tekście nie ma informacji, na który konkretnie sejmik adresat powinien przybyć]. 15 VI 1758, Warszawa. **Z autografem królewskim.** Odcisk przez papier pieczęci wielkiej koronnej. Bifolium papierowe o wymiarach 20,2 x 31,6 cm. 1500,-

Z odręcznym podpisem króla Augusta III. Pismo króla skierowane do Stanisława Lubomirskiego (zm. 1783 w Łańcutcie), strażnika koronnego, posła ziemi sandomierskiej na sejm 1758 r., od 1766 r. marszałka wielkiego koronnego. Stan dobry.

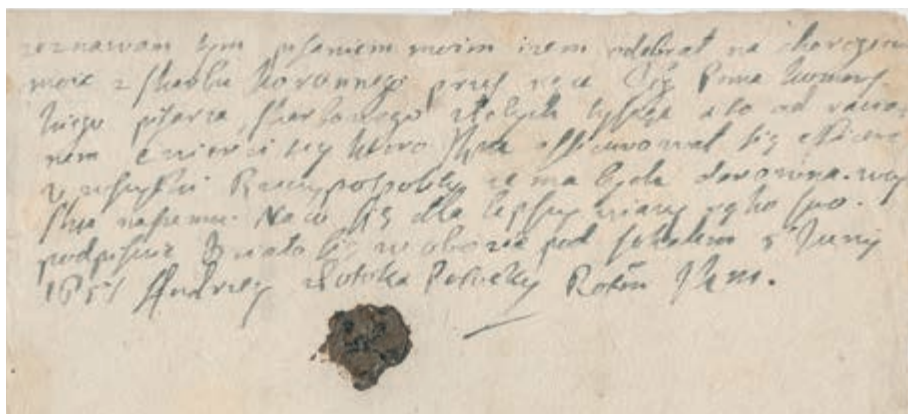
WIEK XV-XVII

- 131. [Albrecht, elektor brandenburski, zwierzchnik Pomorza 1470-1486].** Dokument kolegium kardynalskiego w Rzymie skierowany do Albrechta Achillesa, margrabiego brandenburskiego, z 3 pieczęciami. Dokument datowany 2 III 1480 Rome (w Rzymie), karta papierowa 28 x 21 cm. 800,-

Język łaciński. Kolegium kardynalskie w Rzymie (kardynałowie biskupi, prezbiterzy i diakoni) zawiadamia Albrechta Achillesa, elektora Cesarstwa Rzymskiego o nadaniu kardynałowi tytułu św. Łucji „in Silice” biskupstwa passawskiego i prosi o dołożenie starań, aby wspomniany kardynał mógł spokojnie posiadać wymienione biskupstwo. Albrecht Achilles, elektor brandenburski **w latach 1470-1486, zwierzchnik Pomorza Zachodniego i części Śląska.** Na odwrocie adres i 3 pieczętki odcisnięte przez papier. **Rzadkie.**

(Patrz ilustracja)

133. A. Potocki. Dokument z obozu w Sokalu. 1651.

- 132. [Arcybractwo św. Anny w Warszawie].** List starszych warszawskiego arcybractwa św. Anny do proboszcza i parafian kościoła św. Anny w Kazimierzu Dolnym dotyczący fundacji kościołów, kaplic i ołtarzy św. Anny, dat. Warszawa 25 IX 1641. Podpisy starszych arcybractwa. Pieczęć arcybractwa odcisnięta w laku, zamknięta w metalowej puszcze. Karta pergaminowa z zakładką, 24 x 41,5 cm. 1000,-

Z odręcznymi podpisami starszych warszawskiego arcybractwa św. Anny, wśród których znajdowali się m.in. wikariusz kolegiaty św. Jana, kanonicy warszawskiej kapituły, rajcy miejscy Starej Warszawy. Arcybractwo św. Anny zostało założone w 1586 r. Funkcjonowało przy bernardyńskim kościele pod tym samym wezwaniem, znajdującym się na Krakowskim Przedmieściu (zwanym ówczesnie również Przedmieściem Bernardyńskim). Karta pergaminowa z zakładką wzmacniającą mocowanie sznura, na którym przywieszono pieczęć bracką – odcisniętą w czerwonym laku, o kształcie owalnym, z przedstawieniem św. Anny Samotrzcęć. Pieczęć chroniona metalową puszką. Noty dørsalne (w tym późniejsze). Drobne zabrudzenia i zaplamienia, na zgięciach tekst miejscami nieznacznie wyblakły. Stan bardzo dobry.

(Patrz tablica XII)

– Przed Beresteczkiem –

- 133. Potocki Andrzej** (zm. 1691), późniejszy hetman polny. Pokwitowanie przez rotmistrza Andrzeja Potockiego Skarbu Koronnego z wypłaty pieniędzy przeznaczonych dla jego chorągwi. Dat. obóz pod Sokalem, 5 VI 1651. Karta papierowa, pod tekstem podpis Potockiego i lakowy odcisk jego pieczętli sygnetowej. Język polski. 11,5 x 18,5 cm. 1200,-

Andrzej Potocki, syn hetmana Stanisława „Rewery” Potockiego, późniejszy hetman polny, do Sokala przyprzewodził własną chorągiew. Dokument wystawiony w obozie w Sokalu, miejscu koncentracji wojsk polskich, szykujących się do ostatecznej rozprawy z Chmielnickim. Wkrótce doszło do bitwy pod Beresteczkiem, oddalonym ok. 70 km od obozu. Była to jedna z największych bitew XVII-wiecznej Europy, która zakończyła się zwycięstwem Polaków. Trzydzieści lat później, w czasie wyprawy wiedeńskiej, król Jan III Sobieski powierzył Andrzejowi Potockiemu tymczasowe rządy nad Rzeczpospolitą. Stan dobry.

(Patrz ilustracja)

- 134. Gembicki Jan** (1602-1675), sekretarz wielki koronny i biskup płocki. Zezwolenie dla Marianny z domu Engielland, wdowie po Andrzeju Laskowskim, na ustąpienie synowi, Wojciechowi Laskowskiemu, otrzymanego od poprzedniego biskupa

płockiego, królewicza Karola Ferdynanda, prawa dożywotniego do wójtostwa z 6,5 łanami gruntu między wsiami Kaczkowo i Daniłowo w kluczu brokowskim, dat. in curia nostra Brocoviensi [w dworze naszym, w Broku] 5 VIII 1670. Autografy biskupa („Ioannes Gembicki episcopus Plocensis”) i Samuela Mikołaja Kowalskiego, kantora [?] płockiego. Pieczęcie biskupa i płockiej kapituły katedralnej odcisnięte przez papier. Bifolium, 36,8 x 23,5 cm. 900,-

Z odręcznym podpisem Jana Gembickiego, biskupa płockiego. Język łaciński. Zawiera opis posiadłości (do młyna zwanego Orzeł i należącego do niego łąnu gruntu oraz do innego łąnu w Daniłowie, nad rzeką Brok). Na odwrocie notatka z informacją o rewizjach dokumentu i wpisaniu go do akt grodzkich. Miejscami tekst wyblakły, odbarwienia przy autografach, pieczęć biskupia wyraźna, kapituły o słabszym odcisku. Ślady składania i uszkodzenia na złożeniach.

- 135. Denhoff Jerzy Albrecht (1640-1702)**, kanclerz wielki koronny. Wyznaczenie przez sąd asesorski koronny Władysława Sokołowskiego, podkomorzego inflanckiego, Antoniego Siehenia, podstolnego i pisarza grodzkiego braślawskiego, Jerzego Rybczyńskiego, miecznika inflanckiego, Andrzeja Dionizego Karnickiego i Adama Kurzyńskiego, komornika inflanckiego na komisarzy królewskich do zbadania oskarżeń Szczęsnego Potockiego, wojewody krakowskiego, hetmana polnego koronnego, starosty lucińskiego przeciwko Piotrowi Kublickiemu, podczasemu połockiemu, Aleksandrowi Obryckiemu, podczasemu infanckiemu i Janowi Weysehoffowi o przywłaszczenie sobie gruntów należących do starostwa lucińskiego, dat. 29 II 1696, w Warszawie. Bifolium 19,5x32,5 cm. 400,-

Dokument z epoki w postaci niewiarygodnej kopii. Język polski. Na oryginale były podpisy Jerzego Albrechta Denhoffa i Stefana Kazimierza Hankiewicza, pisarza dekretowego sądów zadwornych, a także odcisnięte pieczęcie, koronna i litewska. Ślady wielokrotnego składania.

WIEK XVIII

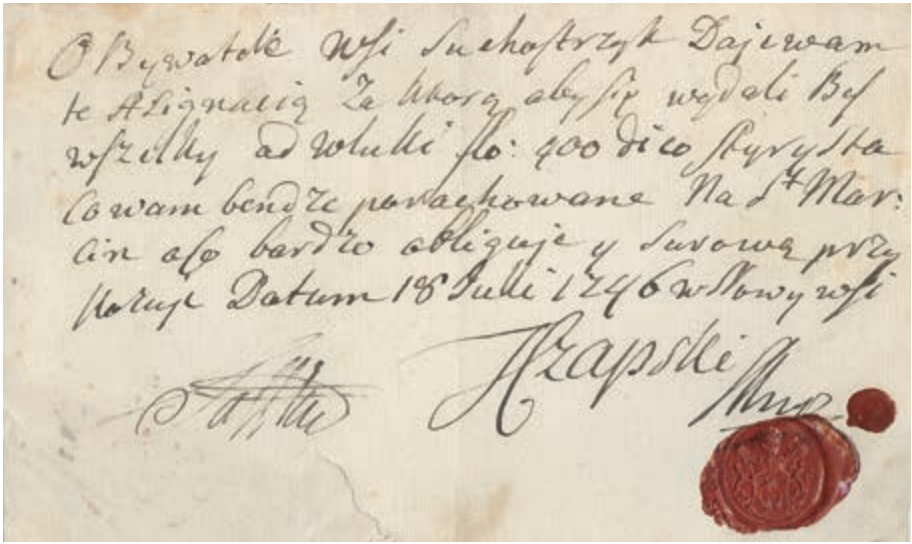
- 136. Czapski Tomasz (1711-1789)**, starosta knyszyński. Skierowane do mieszkańców wsi Suchostrzygi (obecnie część Tczewa) przez Tomasza Czapskiego, starostę knyszyńskiego, dziedzica Suchostrzyg, żądanie zapłacenia po 400 złotych od włóki. Dat. Nowa Wieś, 18 VII 1746. Język polski. Karta papierowa, pod tekstem podpis Czapskiego i lakowy odcisk jego pieczętka sygnetowej. 11,5 x 17,5 cm. 800,-

Niewielki ubytek papieru (bez szkody dla treści) i naderwanie, poza tym stan dobry.
(*Patrz ilustracja na stronie następczej*)

– Zajazd radziwiłowski na Litwie –

- 137. Ogińska z Ogińskich Helena (1700-1792)** żona Ignacego Ogińskiego, marszałka wielkiego litewskiego. List do Ludwiki Anny z Zyberków Borchowej podkomorzyny inflanckiej, dat 23 XI 1763. Bifolium 22,6 x 18,7 cm. 600,-

Pismo odręczne Heleny Ogińskiej. Język polski i francuski. Słynna z inteligencji i dowcipu magnatka, znana ze swej siły fizycznej i zręczności. W obszernym trzystronicowym liście dziękuje adresatce za informacje o żałobie po śmierci króla Augusta III. Zauważa, że w takim razie sejm będzie przedłużony do 7 maja, jednak ważniejszą sprawą jest zbrojenie się w amunicję i ludzi przeciw wojewodzie wileńskiemu Karolowi Radziwiłłowi, który **wydał obwieszczenie o zajęzdzie na majątki ziemskie sporne z Ogińskimi**. Wspomina zmarłego ministra hr. Brühlę i jego współpracowników, nazywając ich złodziejami i zastanawia się, czy nowy władca im majątki pozabiera. Pisze o kandydatach do korony polskiej i wzmiankuje o wieściach, że Stanisław Leszczyński chce osiąść na tronie. Pieczętka tuszowa „Warklany” majątku Borchów. Stan bardzo dobry.

136. T. Czapski. Dokument. Tczew. 1746.

- 138. Pac Michał Jan** (1730-1787) późniejszy marszałek generalny litewski konfederacji barskiej, właściciel dóbr Dowspudy i zamku Krzyżtopór. List do Ludwicy Anny Borchowej, podkomorzyny inflanckiej, dat. Horodyszcze 13 IV 1766. Z autografem „Michał Pac”. Bifolium, 23,5 x 18,8 cm. 1200,-

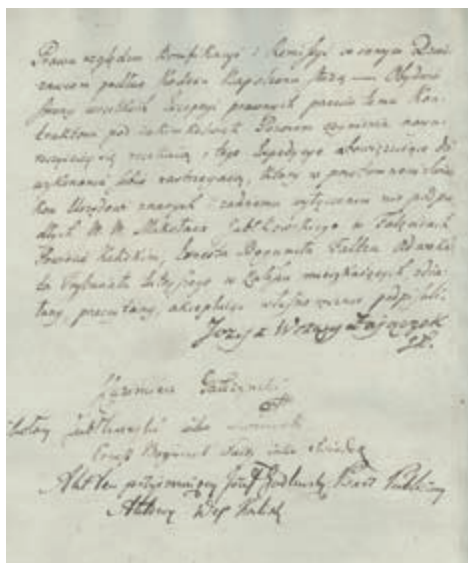
Pismo odręczne Michała Jana Paca. Język polski. Obszerny, czterostronicowy, pełen atencji i staropolskich zwrotów list pisany kilkanaście dni przed kolejnym listem z 24 IV w sprawie Belwederu, wystawionym na aukcji XXXIII Lamusa. Autor wspomina o swych „wrzodach w gardle” i przechodzi do **sprawy sprzedaży wzgórza wiślanego**, gdzie znajdował się pałac w stylu włoskim wybudowany przez Krzysztofa Paca, **nazwany dla pięknego widoku Belwederem**. Pac żali się, że podkomorzyna nic nie wspominała w czasie jego ostatniego pobytu w Warszawie o chęci nabycia Belwederu, kiedy opowiadał jej o zainteresowaniu pałacem przez króla Stanisława Augusta. Ubolewa, że już dał słowo królowi. Ponieważ jednak „deklaracja [pierwokupu przez Borchową] nie jest kontraktem” sugeruje, iż należy czekać na decyzję króla. Zauważa też, iż ks. Kasper Lubomirski ma swoje zdanie. Niejasne jest, dlaczego to Pac jest osobą aktywną w transakcji, skoro źródła twierdzą, iż pałac należał do Lubomirskiego (być może Lubomirski miał długi u Paca). W dalszej części listu Pac dystansuje się od walk politycznych, woli siedzieć na wsi litewskiej niż oglądać Warszawę. Na sejmy będzie przyjeżdżał tylko po to, aby „napętnić ciekawość widzenia, co się z Ojczyzną moją dzieje.” Mało czytelna tuszowa pieczętka „Warklany” majątku Borchów. Ślady składania, stan bardzo dobry.

- 139. Potocki Ignacy** (1750-1809), ówczesny marszałek nadworny litewski, członek Deputacji do Formy Rządu oraz najwyższych władz masonerii polskiej (Rada Niewidzialna i Tajna). Prośba Ignacego Potockiego do Komisji Skarbowej JKM o dodatkową zapłatę dla 4 pajuków i 6 froterów królewskich za pracę podczas posiedzeń sądu sejmowego i sesji śledczych, w okresie od 24 VIII 1789 do 28 VIII 1790. Warszawa 9 X 1790. Autograf („Ignacy Potocki, Mar. Nadw. WXL”). Karta 18,0 x 11,5 cm. 600,-

Z odręcznym podpisem Ignacego Potockiego, marszałka nadwornego litewskiego. Język polski. Dotyczy zapłaty za pracę podczas procesu Adama ks. Ponińskiego (1732-1798), podskarbiego wiel-

140. J. H. Dąbrowski. Dokument. 1815.

141. J. Zajęzek. Dokument. 1811.

kiego koronnego i marszałka sejmku rozbiorowego 1773-1775. W procesie tym uczestniczyło 24 sędziów wyłonionych m.in. z grona posłów i senatorów. Odgrywał w nim znaczną rolę sam Ignacy Potocki. W toku dwuletniego procesu, który przybierał różny obrót ze względu na wagę sprawy, ucieczkę podsądnego i próby przeciągania sprawy, udało się ostatecznie wydać wyrok skazujący. Poniński ogłoszony został „zbrodniarzem stanu i nieprzyjacielem ojczyzny” oraz skazany m.in. na pozbawienie szlachectwa i wieczystą banicję, odsądzony od godności i orderów. W wyroku wspomniano również o jego zaprzędaniu obcym dworom, działaniu na szkodę Rzeczypospolitej i bezprawnym postępowaniu z Tadeuszem Reytanem. Koszty procesu musiały być niemałe, co dotyczyło również zapłaty pajukom, powszechnie przywoływanych w ówczesnych wierszach i satyrach (np. I. Krasicki: „Przed srogim marszałkiem sążniste pajuki. Niosą skórą pamiętne boćkowskie kańczuki”). Zabrudzenia i przebarwienia pap. w części dolnej (bez szkody dla treści). Po konserwacji.

WIEK XIX

- 140. Dąbrowski Jan Henryk (1755-1818)**, generał dywizji i ostatni naczelny wódz armii Księstwa Warszawskiego. Świadcstwo służby dla kpt. Stanisława Wodzyńskiego (Wodzińskiego) z 17 Pułku Piechoty Wojsk Księstwa Warszawskiego, dat. Warszawa 15 II 1815. Autograf („Dąbrowski”). Pieczęć osobista generała. Bifolium, 32 x 20 cm. 5000,-

Z odręcznym podpisem bohatera narodowego gen. Jana Henryka Dąbrowskiego, jako generała dywizji Wojsk Księstwa Warszawskiego. Stanisław Wodziński był synem generała wojsk koronnych Ignacego Wodzyńskiego. W armii Królestwa Polskiego nie służył. Poległ w powstaniu listopadowym w 1831 r. Świadcstwo służby podkreśla szereg pozytywnych cech kapitana („oficer pełen honoru, odwagi i znajomości powołania swego”), a nade wszystko wskazuje na jego bohaterstwo w czasie kampanii przeciw Rosji, **kiedy będąc adiutantem Dąbrowskiego wyniósł ранego generała z placu boju.** Informacja o niezrealizowanych odznaczeniach (Legia Honorowa i Virtuti Militari). Pięknie zachowana pieczęć osobista (lakowa) generała z orłem Księstwa Warszawskiego i napisem w otoku: „Generał Dywizji Dąbrowski”. Zbrązowienia i ślady przetarc w miejscu złożenia (brak jednej literki). Dokument po konserwacji. Stan dobry. **Rzadkie.**
(Patrz ilustracja)

141. **Zajączek Józef** (1752-1826), generał polski i francuski. Akt dzierżawy majątku Żydów w pow. odolanowskim. Dat. Kalisz, 25 VI 1811. Autografy J.Zajączka, K.Gałczyńskiego, M.Jabłkowskiego. Bifolium 35 x 21 cm. 700,-

Odręczny autograf generała „Józef z Wrzący Zajączek“. Dokument sporządzony w trakcie wojen napoleońskich, po walkach gen. Zajączka w Egipcie, Włoszech, Hiszpanii, Niemczech, a rok przed wyprawą na Rosję, gdzie stracił nogę jako dowódca V Korpusu Wielkiej Armii. Jego nazwisko jest wykute na Łuku Tryumfalnym w Paryżu. Generał występujący w akcie jako właściciel miasta Opatówek i klucza opatowskiego wypuszcza w „posesję zastawną“ na trzy lata Kazimierzowi Gałczyńskiemu ze Smaszewa pod Koninem wieś Żydów w pow. odolanowskim wraz z „ludźmi w tych wsiach osiadłemi“ za 45 tysięcy zł. Stan bardzo dobry.

(Patrz ilustracja na stronie poprzedniej)

– Detronizacja cara Mikołaja I –

142. **[Powstanie listopadowe]. Lista posłów i deputowanych na Sejm roku 1831** sporządzona. Do druku dołączony **rękopiśmienny spis senatorów**. Druk: 37,5 x 21 cm, k. [2]; k. rkps. 35 x 41 cm. 450,-

Lista posłów i senatorów wchodzących w skład sejmu zwołanego na początku 1831 r. po wybuchu powstania listopadowego. Wobec fiaska rozmów prowadzonych w Petersburgu przez poselstwo wysłane w grudniu, 25 stycznia na wniosek posła Romana Sołtyka sejm przyjął uchwałę o detronizacji cara Mikołaja I Romanowa z tronu polskiego. W oferowanym druku i rękopiśmiennym spisie wyszczególniono posłów biorących udział w obradach sejmowych w kolejnych miesiącach. Na szczególną uwagę zasługuje **rubryka spisu senatorów, w której wykazano tych, którzy nie przystąpili do aktu detronizacji**. Na drukowanym spisie posłów odręczne dopiski. Ślady składania. Cenny dokument do historii powstania listopadowego.

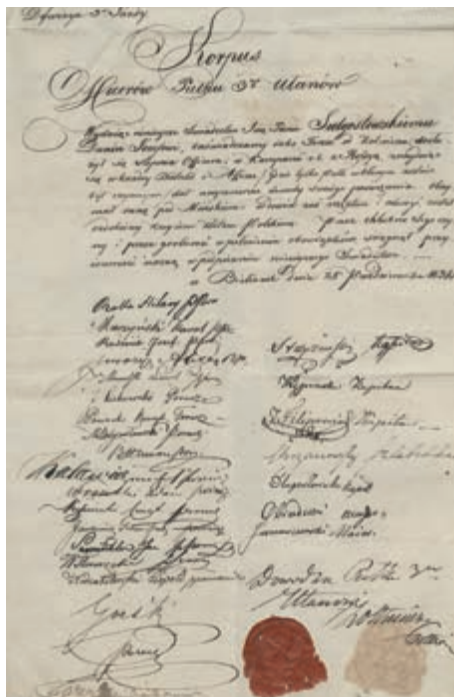
143. **[Powstanie listopadowe]. Fiodor Rydygier** (1783-1856), generał rosyjski. Anonimowe opracowanie poświęcone działaniom korpusu rosyjskiego generała Fiodora Rydygiera przeciwko wojskom polskim podczas powstania listopadowego, w okresie od 5 marca do 27 września 1831 r. Kart 50 (zapisanych 48) o wym. 23,5 x 33,0 cm, opr. płsk. 1600,-

Język niemiecki. Opisany schyłkowy okres powstania i walk korpusu generała Rydygiera na Lubelszczyźnie. 19 czerwca 1831 r. doszło do bitwy pod Łsobykami, przegranej przez wojska polskie, co przyczyniło się w znacznej mierze do upadku powstania. Jedyłą informacją, pozwalającą na przybliżone określenie czasu powstania rękopisu, jest wzmianka o dziele Richarda Otto Spaziera „Geschichte des Astandes des polnischen Volkes“, które ukazało się w 1832 r. Tekst, pisany brązowym atramentem, jedną ręką. Uszkodzenia niektórych kart zaklejonych taśmą klejącą. Na wyklejce secesyjny ekslibris z nazwiskiem właściciela rękopisu.

– Świadcstwo służby oficera powstania listopadowego –

144. **[Powstanie listopadowe]. Dunin-Sulgostowski Ignacy** (ok. 1807-1881), podporucznik 3 Pułku Ułanów Wojsk Polskich. Świadcstwo służby. Korpus Oficerów Pułku 3go Ułanów, dat. Bieliny 28 X 1831 i Olmutz [Ołomuniec] 24 XII 1831. Autografy dowódcy pułku („płk M. Żółkiewski”) i 25 oficerów oraz dowódcy dywizji („gen. bryg. Gawroński”). Pieczęć 3 Pułku Ułanów (lakowa). Bifolium, 32 x 20 cm. 300,-

Z odręcznymi podpisami płk. Marcina Żółkiewskiego, jako dowódcy 3 Pułku Ułanów i **gen. bryg. Stanisława Gawrońskiego (1784-1860)**, jako dowódcy 3. Dywizji Jazdy oraz 24 oficerów 3 Pułku Ułanów m.in. (część podpisów trudna do odczytania): por. Michał Bogusławski, sztabskpt. lekarz Chrzanowski, por. Józef Cichowski, kpt. Wincenty Długoszewski (1793-?), kpt. Jeremiasz Filipowicz (1784-?), mjr Samuel Murza Januszewski (1787-?), ppor. Aleksander Jurażyc (1799-?), kpt. Józef

144. Świadcstwo służby. 1831.

147. Pamiętnik z zesłania.

Kępiński (1790-?), ppor. Ludwik Moczulski, ppor. Leopold Niezabitowski, mjr Antoni Obrodzki (1781-?), por. Henryk Poniński (1803-?), ppor. Hilary Rolla, kpt. Piotr Strzyżewski (1799-1883) i por. Adam Wroński (1805-1873). Podpis generała Gawrońskiego w wigilię w Ołomuńcu z osobnym świadectwem na odroczenie. Świadcstwo wystawiono prawdopodobnie we wsi Bieliny koło Niska, już po przekroczeniu granic Galicji przez Korpus Ramorino, w skład którego wchodził pułk. Pieczęć lakowa słabo widoczna (zarys orła i część napisu). Ślady wielokrotnego składania i zbrązowienia, poza tym stan dobry. (Patrz ilustracja)

- 145. Bem Józef (1794-1850)**, generał, dowódca artylerii w czasie powstania listopadowego, naczelny wódz powstania węgierskiego 1848-1849. Fragment listu generała Józefa Bema do nieznanego adresata, z autografem generała. Karta o wym. 4,5 x 7,5 cm 300,-

Z autografem generała Józefa Bema. Język francuski. Przebarwienia papieru, po konserwacji (zdublowany na bibułce).

– Dyplom dla autora „Ogrodów Północnych” –

- 146. [Strumiłło Józef]**. Dyplom członkowski Rosyjskiego Towarzystwa Miłośników Ogrodnictwa pod patronatem carowej Aleksandry Fiodorowny dla Józefa Strumiłły. Dat. 8 XI 1838. Dyplom w technice miedziorytu dwubarwnego, tekst wypełniany częściowo ręcznie. Papier pergaminowany. Wym. 35,0 x 48,0 cm. 3000,-

Z odręcznym podpisem prezydenta Towarzystwa ks. Dymitra Golicyna (1771-1844), generała i gubernatora Moskwy, dwóch vice prezydentów: Iwana Samsonowa i Oksufiewa. Dyplom wystawiony dla Józefa Strumiłły z Litwy (1774-1847), wybitnego botanika, właściciela zakładu ogrodniczego w Wilnie,

autora wielokrotnie wznawianego dzieła „Ogrody Północne”. Ślady składania, drobne zanieczyszczenia, stan dobry. Piękny graficznie dyplom i cenna pamiątka po wybitnym botaniku. **Rzadkie.** (Patrz tablica XII)

- 147. [Zesłańcy „Wielkiego Proletariatu”]. Sztambuch** z wpisami i obszernymi tekstami M. Bohuszewiczówny, R. Felsenhardtówny, W. Wisłockiego i innych członków kierownictwa I Proletariatu. Warszawa, Pawiak 1885; Tomsk-Kiereńsk, Syberia 1887-1889. Autografy („**M. Bohuszewiczówna**”; „**R. Felsenhardtówna**” i inne), k. [1], [1], [17], [28], [2], 23 x 15 cm, opr. pł. wyd. obustronnie tłoczona, obcięcia kart srebrzone, oraz:

Wisłocki Władysław (1866-1920), od 1884 r. w kierownictwie „Wielkiego Proletariatu”. Po odbyciu 10-letniej kary zsyłki, pracował w kolejnictwie w Rosji. Od 1909 r. w Królestwie Polskim. List do nieznanego towarzysza z partii, przebywającego na syberyjskiej zsyłce, dat. „Turuchańsk, Kraj Krasnojarski, 24 VI 1889”, s. [8], 19.5 x 21,5 cm. 3000,-

Sztambuch należał najprawdopodobniej początkowo do tow. W. Wilczyńskiego, potem do M. Bohuszewiczówny, a po jej śmierci na Syberii do Wł. Wisłockiego, również zesłańca. Na pierwszej karcie, w ozdobnej litografowanej ramce, dwa wpisy: „Towarzyszowi Władysławowi Wilczyńskiemu” z autografami **Marii Bohuszewiczówny** (1865-1887) i **Rozalii Felsenhardt** (1864-1887), dat. „Tomsk 14 VIII 1887”. Kilkanaście dalszych kart zawiera wiersze w języku polskim i rosyjskim. Wśród nich m.in. „Na dzień imienin Marii Bohuszewiczówny – **K. Strzeмиński**, Xty pawilon”; „Tkacze ... tłóm. **Leonard Frenkel**, Xty pawilon 1886”. Obaj należeli do „Wielkiego Proletariatu” i zostali skazani na zesłanie. Konstanty Strzeмиński był studentem III roku prawa, a Leonard Frenkel (1862-1918), członkiem redakcji organu prasowego partii. Właśnie Frenklowi Bohuszewiczówna w drodze na zesłanie zadedykowała swój pisany na kartkach sztambucha tekst w formie listu do przyjaciela. Dalej kilkadziesiąt pustych kart. Dwie ostatnie karty zapisane z informacjami: o kolejnych etapach podróży **Władysława Wisłockiego** z Tomska do Kiereńska w okresie 17 VII 1887 – 6 IV 1888, z podaniem nazwisk współtowarzyszy niedoli, Rosjan i Polaków; o buncie zesłańców rosyjskich w Jakucku 1889, z nazwiskami kilkunastu zabitych i rannych; a także z dokładnymi datami i miejscami oraz okolicznościami zgonów członków partii „Wielki Proletariat” Marii Bohuszewicz, Rozalii Felsenhardt i Konstantego Strzeмиńskiego w 1887 r. (Ścisłe daty i bliższe dane nie były dotąd znane historykom opisującym działalność tej pierwszej polskiej partii socjalistycznej). Maria Bohuszewiczówna, prawnuczka Tadeusza Kościuszki, po aresztowaniu Ludwika Waryńskiego przez rok stała na czele Komitetu Centralnego Socjalno-Rewolucyjnej Partii „Proletariat” (1884-1885), a następnie wraz z innymi osobami występującymi w niniejszym sztambuchu została osadzona w osławionym X Pawilonie Cytadeli Warszawskiej. Jej działalność partyjna, bezkompromisowa postawa w śledztwie (odmówiła wszelkich zeznań podczas półtorarocznego uwięzienia), zesłanie na Syberię oraz śmierć w młodym wieku sprawiły, że stała się dla środowiska socjalistycznego osobą kultową. Przed stronami z wpisanymi wierszami ślad po kilku wyciętych. Stan ogólny dobry. **Unikat.**

List Władysława Wisłockiego, zesłanego na Syberię w 1887 r., dołączony do sztambucha, opisuje w szczegółach pobyt na zesłaniu w syberyjskiej wsi oraz miejscowe warunki życia. Zawiera sporo informacji osobowych o innych towarzyszach, zarówno przebywających na zesłaniu wraz z nim (Teofil Bronikowski, Wincenty Buksznis, Jan Krutkowski, Tadeusz Przybysławski i Marian Ulrych), a także w innych rejonach Syberii (grupa rewolucjonistów z Łodzi i Zgierza). Wymienia nie tylko ich nazwiska, ale także pseudonimy partyjne i profesje. W piśmie obok nostalgii i smutku, przebija nadzieja na powrót do kraju („Może znów za lat kilka mężni i zahartowani niedolą, w zwartych szeregach stanemy do walki z wrogiem i przelejem ostatek krwi swojej za świętą sprawę ludu i swobody”). Zbrązowienia, poza tym stan pionie bardzo dobry.

(Patrz ilustracja na stronie poprzedniej)

DYPLOMY I NOBILITACJE

- 148. Patent szlachectwa** Wołyńskiej Gubernii, nr 3691 dla Kazimierza, syna Wojciecha Lubicz Wolińskiego, dat. Żytomierz 13 V 1811. Dyplom kaligrafowany, ręcznie wypełniany i malowany akwarelą. Autografy marszałka szlachty i członków

deputacji wywodowej. Pieczęć Zgromadzenia Szlacheckiego Guberni Wołyńskiej odcisnięta przez papier. Pergamin, 37 x 43 cm. 2400,-

Z odręcznymi podpisami Jana Zawiszy, jako marszałka żytomierskiego i „kawalera zastępującego miejsce guberskiego” oraz deputatów szlacheckich z poszczególnych powiatów: Wincenty Grodzicki (Owruć); Ignacy Roman (Zasław); Antoni Schabicki (Żytomierz); M. Borudny (Kowel); Wojciech Gryf Rotharyusz (Stary Konstantynów) i sekretarz Zgromadzenia Felix Polanowski. Język polski. Obdarowany szlachectwem był synem chorążego „bywszych Woysk Polskich”. U góry dyplomu ręcznie malowany akwarelą herb imperium rosyjskiego z dwugłowym orłem carskim, na którego piersi herb Wołynia; u dołu w akwareli herb Lubicz z panopliami. Pieczęć z tekstem w języku polskim („Pieczęć Zgromadzenia Szlacheckiego ...”) z herbami poszczególnych powiatów, nieco uszkodzona. Na odwrocie adnotacje: 1) archiwisty o wpisaniu dokumentu do Księgi Archiwum Wołyńskiego Szlacheckiego Zgromadzenia 7 VIII 1811 r.; 2) o oblatowaniu dokumentu w aktach ziemskich powiatu włodzimierskiego 1816 r. Dyplom ze śladami zalania oraz przybrudzenia. **Rzadki dokument wczesnej legitymacji szlacheckiej na Wołyniu.**

(Patrz tablica XIII)

- 149. [Heroldia Królestwa Polskiego].** Dyplom potwierdzenia szlachectwa wydany przez Heroldię Królestwa Polskiego dla Roberta Jana Teodora Chrystowskiego h. Starża, dat. Warszawa 2/14 VI 1850. Blankiet litografowany, ręcznie wypełniany z kolorowym herbem. Autografy urzędników Heroldii („Roenne” i „Am. Rożyński”; „Stępiński”). Pieczęć Heroldii (suchy tłok). Karta 35,5 x 44,0 cm. 400,-

Z odręcznym podpisem gen. lejtnanta Bazylego Roenne (1787-1864), senatora Królestwa Polskiego, pełniącego obowiązki prezesa Heroldii Królestwa Polskiego. Obdarowany szlachectwem w 1848 r. był w chwili wystawienia dyplomu pisarzem Dyrekcji Szczegółowej Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Kaliszu. Dokument kaligrafowany ręcznie na grubym ozdobnym litografowanym papierze blankietowym z orłem carskim, z cyfrą „M I” [Mikołaj I] z koroną imperatorską w 4 rogach. Pod tekstem **ręcznie kolorowany akwarelą herb Topór** (Starża). Doskonale zachowany odcisk pieczęci Heroldii Królestwa Polskiego z polsko-rosyjskim tekstem i orłem carskim. Ślady składania i drobne przetarcie pośrodku oraz kilka drobnych dziurek, poza tym stan dobry.

– Dyplom nobilitacji w Galicji –

- 150. [Dyplom nadania szlachectwa].** Franciszek Józef I (1830-1916), cesarz Austrii nadaje szlachectwo II. klasy („Ritterstand”) Karolowi Lidlowi ze Lwowa, dat. Wiedeń 30 IV 1881. Druk artystyczny na pergaminie, częściowo ręcznie złożony. Autografy cesarza („Franzjoseph”) i premiera („Gf Eduard v. Taaffe”) oraz radcy ministerialnego („Ferdinand Ritter v. Erb”). Pieczęć woskowa w połączanej puszcze (średnica 13 cm, grub. 2 cm). Dwa bifolia, s. [7], 38 x 29 cm, opr. teka z aksamitu tłoczona złotem na licu, kaseła ochronna metalowa (53 x 31 cm). 5000,-

Z odręcznym podpisem cesarza austro-węgierskiego Franciszka Józefa I oraz prezydenta rady ministrów Eduarda hr. Taaffe (1833-1895). Język niemiecki. Tekst nadania drukowany ozdobną czcionką na pergaminie. Tytuł cesarza, nazwisko obdarowanego dyplomem, jego stopień szlachectwa oraz nazwisko premiera wydrukowano wersalikami i wyróżniono ręcznie złotem. Dyplom wystawiono dla Karola Lidla, urodzonego we Lwowie w 1823 r., c.k. przewodniczącego Sądu Krajowego w Wiedniu. Poprzedzająca dyplom nobilitacja (14 VIII 1880) była wynikiem odznaczenia Lidla Orderem Korony Żelaznej 3 kl. Jak wspomina w swoich plotkarskich pamiętnikach znany pisarz, ówczesny c.k. tajny radca Biura Ministerstwa Spraw Wewnętrznych **Kazimierz Chłędowski (1843-1920): „Pierwszą moją ważniejszą pracą było Lidlowi herb wymyśleć, bo został szlachcicem. (...). Myśleliśmy nad tym herbem długo i wypadł jakiś nonsens: strzała celująca w gwiazdę czy w słońce”. Herb ręcznie malowany akwarelą na całej 5 stronie.** Grzbiet oprawy przeszity sznurem splecionym ze złotych nici, na którym przywieszono woskową pieczęć cesarstwa w metalowej, w złożonej puszcze z takim samym wizerunkiem na wieku. Teka oprawna w fioletowy aksamit z tłoczonym złotem herbem cesarstwa austriackiego na przednim licu. Wyklejki z jedwabnej mory. Całość w oryginalnej metalowej ocynkowanej kasecie z zapinką. **Piękny i dekoracyjny dokument.**

(Patrz tablica XIII)

WIEK XX

- 151. Bojarski Waclaw** (1921-1943), poeta pokolenia Kolumbów, związany z konspiracyjnym miesięcznikiem „Sztuka i Naród”. Zbiór 6 listów do Anny Schnirstein, dat. Rudka koło Mrozów 3 V, 24 VI, 5 VII, 27 VII 1939; Warszawa 22 II 1942 i Zakopane 14 IX 1942. Pismo autora z autografami („Waclaw Bojarski”; „W. Bojarski”), s. [14], formaty różne (przeważnie 29 x 21 cm). 900,-

Pismo odręczne Wacława Bojarskiego. Listy pisane przez młodego poetę do swojej korespondencyjnej sympatii Anny Schnirstein (późniejszej Chojnickiej). Autor utrzymywał ten kontakt przez około trzy lata. Z tego okresu pochodzą cztery pierwsze listy pisane podczas pobytu w sanatorium w Rudce, gdzie rozpoczął długotrwałą kurację na „gruźlicę zamkniętą”. Adresatkę swoich listów poznał osobiście dopiero w okresie niemieckiej okupacji. Dwa ostatnie pisma są datowane właśnie z tego okresu. Korespondencja obrazuje stan duchowy i fizyczny młodego poety, jego pomysły literackie („Mam zamiar tłumaczyć jeszcze „Wertera”, „jak ciężko chodzić z nie napisanym wierszem w piersiach!”). W ostatnim liście pisanym z Zakopanego, dokąd Bojarski wyjechał celem podratowania zdrowia, wymienia tytuły powstałych i projektowanych utworów oraz porusza sprawy natury osobistej. Ślady składania, zaplamienia kilku listów, list pierwszy w czterech częściach ze śladami po klejeniu. Stan ogólny dobry.

(Patrz ilustracja)

- 152. Bratny Roman** (ur. 1921), prozaik i poeta, autor m.in. „Kolumbowie. Rocznik 1920”. Zespół trzech listów do Haliny Bojarskiej, żony Wacława i do Stanisława Marczaka-Oborskiego, 1945-1951. Autograf, różne formaty. 360,-

List do Haliny Bojarskiej w sprawie zwrotu rękopisów własnych oraz możliwości wykorzystania rękopisów jej męża Wacława, dat. [Konstancin przed 4 X 1945]. Halina („Natalia”) Bojarska (1919-1983), wdowa po Wacławie Bojarskim, późniejsza żona Bronisława Wieczorkiewicza; **Dwa listy do Stanisława Marczaka-Oborskiego**, niedat. [przed listopadem 1945]. Maszynopisy z autografem, s. [2]; [1]. Dotyczą wykorzystania spuścizny po Tadeuszu Gajcym (1922-1944), zawierają prośbę o opiekę nad spuścizną Tadeusza Borowskiego. Odbiorcą listu był Stanisław Marczak-Oborski (1921-1987), poeta, teatrolog, kolega z konspiracji, brat Haliny Bojarskiej. Ślady składania, stan ogólny dobry.

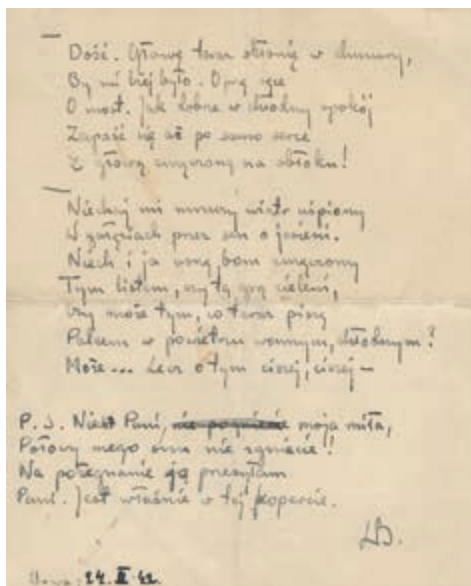
- 153. Czartoryski ks. August Józef** (1907-1946), II ordynat na Sieniawie i Gołuchowie. Drukowane podziękowanie za przesłane kondolencje po zgonie ojca ks. Adama Ludwika. Dat. Sieniawa, lipiec 1937, odręczny podpis Augusta Czartoryskiego. Bifolium 10,5 x 16,5 cm. 280,-

Podpis odręczny księcia. Język polski. Ks. August był II ordynatem na Sieniawie, zarządzającym Muzeum Czartoryskich. Żonaty od 1937 r. z Marią Dolores ks. Burbon-Sycylijską. Od czasów wojny na emigracji. Stan bardzo dobry.

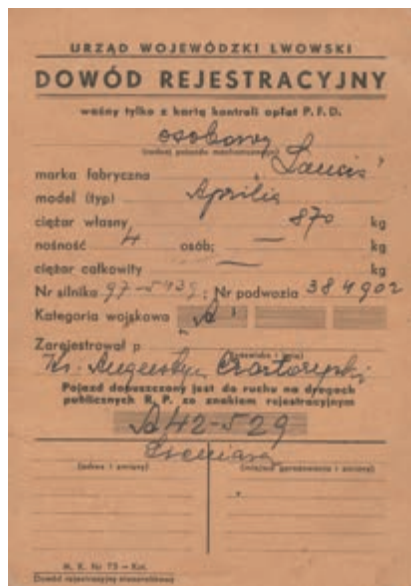
- 154. Czartoryski ks. August Józef** (1907-1946), II ordynat na Sieniawie i Gołuchowie. Odręczny list do p.Sarneckiego, zarządcy majątku. Blankiet z żalobną czarną obwódką. Autograf księcia „A.Czartoryski”. Dat. Sieniawa, 23 XII 1937, 9 x 13 cm. 200,-

Pismo odręczne ks. A. Czartoryskiego. Język polski. Książkę przesyła życzenia świąteczne oraz zwraca uwagę, że p.Tuczyńskiej nie odpowiadają proponowane jej klacze, mimo, że adresat sam je wybierał. Stan dobry.

- 155. [Czartoryski ks. August Józef].** Dowód rejestracyjny samochodu, wydany przez Urząd Wojewódzki Lwowski. Dat. Lwów 22 II 1939. Pieczęć Urzędu Wojewódzkiego oraz kierownika Oddziału Ruchu Drogowego inż. St. Szumskiego. Blankiet drukowany, ręcznie wypełniany w formie składanej legitymacji oraz karta

151. W. Bojarski. Zbiór listów. 1939-1942.

155. A. Czartoryski. Dowód rejestracyjny.

Kontroli Opłat na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego ze stemplami wpłat.
15 x 10,5 cm. 480,-

Dowód rejestracyjny samochodu Lancia Aprilia zarejestrowanego w Sieniawie na nazwisko „ks. August Czartoryski”. Dotyczy II ordynata na Sieniawie i Gołuchowie, żonatego z Marią Dolores ks. Burbon-Sycylijską. Samochód marki Lancia Aprilia to luksusowy, nowoczesny automobil produkowany we Włoszech od 1936 roku. Dołączony kartonik reklamowy firmy części samochodowych „inż. Henryk Ornstein” z Jarosławia, z adnotacją o zakupie 4 łóżysk do Forda T. w d. 30 VII 1939. We wrześniu 1939 r. większość aut cywilnych zostało zarekwirowanych na potrzeby wojska i rządu. Stan dobry. (Patrz ilustracja)

- 156. Czartoryska ks. Maria Dolores** z ks. Burbonów Sycylijskich (1909-1996). List do p. Sarneckiego z Krakowa dawnego zarządcy majątku. Na zachowanej kopercie nieczytelna data stempla w Seville (przed 1958 r.). Karta 29,5 x 20,5 cm. 300,-

Pismo odręczne księżnej. Język francuski. Maria Dolores ks. Burbon była od 1937 roku żoną ks. Augusta Czartoryskiego, ordynata z Sieniawy i Gołuchowa. Jest matką Adama ks. Czartoryskiego (ur. 1940), założyciela Fundacji Ks. Czartoryskich, ostatniego z linii męskiej przedstawiciela starszej gałęzi tej rodziny. List pisany przed 1958 r., gdyż wspomina zmarłą w tymże roku swą teściową Ludwikę Marię z hr. Krasińskich Czartoryską.

- 157. Dąbrowska Maria** (1889-1965), powieściopisarka, eseistka, dramatopisarka i tłumaczka. Czołowa polska powieściopisarka XX w. List do Jana Pierzchały z Sosnowca, dat. (Komorów) 2 VII 1960. Pismo autorki wraz z autografem („Marja Dąbrowska”) i adresowana koperta ze znaczkami, s. [2], 21x14 cm. 500,-

Pismo odręczne Marii Dąbrowskiej, również na kopercie. Odbiorcą korespondencji był Jan Pierzchała (1921-2003), prozaik, poeta, autor adaptacji scenicznych, dramaturg i tłumacz. Podówczas redaktor Wydawnictwa „Śląsk” w Katowicach. Zawiera m.in. refleksje pisarki na temat swojego stanu zdrowia po powrocie ze szpitala oraz uwagi na temat dzieci adresata, będących w trudnym wieku dojrzewania. Stan bardzo dobry.

- 158. Fałat Julian** (1853-1929), malarz, akwarelista. List do gen. Stanisława Puchalskiego w sprawie możliwości ponownego pobytu w Legionach Polskich od 28 września 1916 r., dat. Bystra (Śląsk Cieszyński) 23 IX 1916. Autograf („Juljan Fałat”). Pismo i koperta (9,5 x 14,0) w czarnej obwódce, s. [4], 17,5 x 13,5 cm. 400,-

Pismo odręczne Juliana Fałata. Język polski (adres na kopercie w jęz. niem.). Adresatem był austriacki gen. mjr Stanisław Ritter von Puchalski (1867-1931), ówczesny Komendant Legionów Polskich. Malarz wspomina m.in. swą służbę w szeregach Legionów Polskich na Wołyniu (maj/czerwiec 1916) i prosi o możliwość jej przedłużenia w związku z kończącym się w dn. 30 IX t.r. „otwartym rozkazem” i planowanym wkrótce wyjazdem do Lublina. **Korespondencja i koperta w żałobnych obwódkach ze względu na niedawną śmierć małżonki Juliana Fałata** (11 VIII 1916). Na s. 4 adnotacje sztabu legionowego w Lublinie w jęz. niemieckim objaśniające niebieską kredką ogólną treść listu. Stan ogólny bardzo dobry.

- 159. Fałat Julian** (1853-1929). List do nieznanego z nazwiska majora z Komendy Legionów Polskich, dat. Bystra 10 XII 1917. Autograf („Jul. Fałat”). Karta, s. [3], 17,0 x 25,0 cm 400,-

Pismo odręczne Juliana Fałata. Prośba o urlop dla żywczanina Zbigniewa Nowotarskiego, przebywającego w Kamieńsku (Dom Rekonwalescentów) oraz pytanie o możliwość pobytu w szeregach II Brygady Legionów Polskich po Nowym Roku. Na str. 3 adnotacja kredką sztabu Komendy Legionów Polskich w jęz. niem. o wydaniu malarzowi-bataliście „otwartego rozkazu” na pobyt w strefie przyfrontowej w Łżanach w określonych datach. Pobyt ten zapewne nie doszedł do skutku wskutek wypadków, jakie nastąpiły po pokoju w Brześciu Litewskim. Stan bardzo dobry.
(*Patrz ilustracja*)

- 160. Ficowski Jerzy** (1924-2006), poeta, prozaik i tłumacz oraz znawca folkloru cygańskiego i żydowskiego. Zbiór 4 listów do Jerzego Betnarowicza z Warszawy, dat. 22 II, 22 III 1970; 31 I 1975 i 1 VI 1978. Maszynopisy i rękopis. Autografy nadawcy, zachowane koperty, różne formaty. 500,-

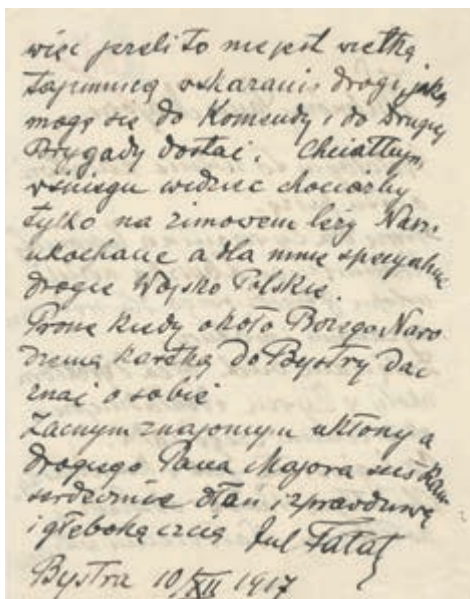
Z odręcznymi podpisami Jerzego Ficowskiego oraz pismem własnoręcznym (w liście z dn. 31 I 1975). Treść korespondencji stanowią podziękowania nadawcy za dostarczanie starych rycin związanych z Cyganami. Ponadto autor przesyła różne wiadomości na temat Cyganów polskich, w szczególności danych o rodzice Kwieków i tzw. pojęciu „króla cygańskiego” czy domach cygańskich w Markach pod Warszawą. Do listu rękopiśmiennego dołączona fotografia „grobu” Rudolfa Kwieka, kolaboranta i agenta gestapo. Ślady składania, poza tym stan bardzo dobry.

- 161. Herbert Zbigniew** (1924-1998). Wiersz p.t. „Kamyk”, napisany własnoręcznie przez poetę na kartoniku, na odwrocie zwrot grzecznościowy skierowany do adresata, z autografem Herberta. Dat. 28. IX. 1996 r. K. 1 o wym. 15,0 x 10,0 cm. Dołączona zaadresowana koperta do Gerarda Lemana. 300,-

Znany wiersz Zbigniewa Herberta, jednego z najwybitniejszych współczesnych poetów polskich, ze zbioru p.t.: „Studium przedmiotu”, wydanego po raz pierwszy w 1961 r. W tomiku zawarte zostały poetyckie opisy pozornie błahych przedmiotów, którym autor nadał znaczenie filozoficzne. Stan bardzo dobry.

- 162. Kossak Wojciech** (1856-1942), artysta-malarz batalistyczny. List do gen. Stanisława Puchalskiego w sprawie Zygmunta Unruga vel Kajetana Niepokojczyckiego przebywającego w niewoli rosyjskiej, dat. Kraków 30 VIII [1916]. Autograf („Wojciech Kossak”), s. [3], 18 x 14 cm. 500,-

Pismo odręczne Wojciecha Kossaka. Pismo do gen. Stanisława Puchalskiego (1867-1931), jako ówczesnego komendanta Legionów Polskich. Dotyczy Zygmunta Unruga (1857-1935), szwagra artysty przebywającego pod nazwiskiem Zygmunt Niepokojczycki w rosyjskiej niewoli i zatwierdzenia stopnia oficerskiego, który prawnie mu się należał. List zawiera szereg informacji rzucających światło na służbę w Legionach Polskich. Na piśmie nadruk firmowy: „Kraków, Pl. Kossaka 5”. Drobne zagniecenia i ślady składania, poza tym stan bardzo dobry.

159. J. Fałat. List. 1917.

164. F. Nowowiejski. Nuty i dedykacja. 1920.

- 163. Mościcki Ignacy** (1867-1946), prezydent Rzeczypospolitej. Autograf na karcie o wym. 20,5 x 16,0 cm 200,-

Autograf piórem: „I. Mościcki”; na kartonie z naklejoną reprodukcją znaczka pocztowego z 1928 r. z portretem prezydenta. Drobnie zabrudzenia karty, poza tym stan dobry.

– Rota –

- 164. Nowowiejski Feliks** (1877-1946), kompozytor. Fotografia kompozytora. Fotografia czarno-biała o wym. 15,0 x 9,5 cm, naklejona na karton z jego autografem i własnoręcznie napisanymi nutami z początku „Roty”, 24,0 x 16,5 cm (w świetle oprawy) 1500,-

Fotografia kompozytora w młodym wieku, siedzącego na fotelu, naklejona na karton. Powyżej napisany odręcznie tekst: „Na pamiątkę! Dobremu i kochanemu Panu Edwardowi (nazwisko nieczytelne)”; poniżej: „Feliks Nowowiejski „Rota” Nie rzucim ziemi skąd nasz ród! Poznań, 11 listopada 1920.” oraz jedna linijka nut. Feliks Nowowiejski, kompozytor, dyrygent i organizator życia muzycznego, od 1919 r. związany z Poznaniem. 15 lipca 1910 r. w 500. rocznicę bitwy pod Grunwaldem w Krakowie przy pomniku bitwy po raz pierwszy wykonano „Rotę”, do słów Marii Konopnickiej, z muzyką Nowowiejskiego (który dyrygował chórem). Pieśń ta stała się jednym z najważniejszych polskich utworów patriotycznych, po 1918 r. kandydowała do roli hymnu narodowego. Poniżej fotografii kompozytora nieczytelna sygnatura ołówkiem (Poznań 1920). Drobnie zabrudzenia i odbarwienia papieru, poza tym stan dobry. Oprawiona w starą ramkę 27,0 x 20,0 cm. Rzadkie.
 (Patrz ilustracja)

- 165. Paderewski Ignacy Jan** (1860-1941), premier i minister spraw zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej, pianista i kompozytor. Autograf premiera na paszporcie dyplomatycznym Stanisława Dangla, dat. Warszawa 13 II 1919. Blankiet drukowany, ręcznie wypełniany. Pieczęcie Ministerstwa Spraw

Zewnętrznych. Autografy („J.I.Paderewski”; „Stanisław Dangel”). Fotografia. Arkusz 53,0 x 48,5 cm. 300,-

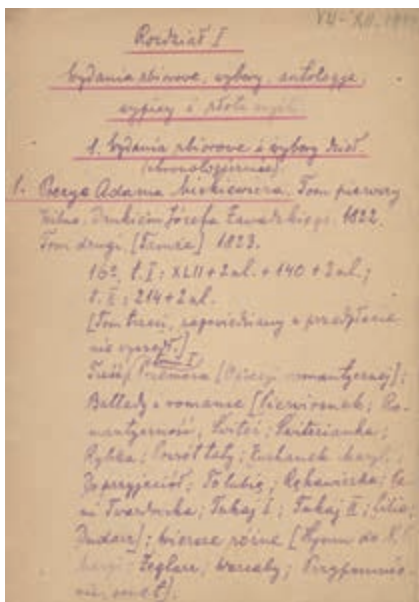
Z odręcznymi podpisami Ignacego Jana Paderewskiego, jako „Ministra Spraw Zewnętrznych” i „Prezydenta Rady Ministrów” RP (ostatni tytuł dopisany osobiście przez Paderewskiego). Własnoręczny podpis właściciela paszportu Stanisława Danglera (1894-1943), jako „starszego referenta Ministerstwa Spraw Zagranicznych”. Paszport wystawiono w związku z jego misją dyplomatyczną na terenie Śląska Cieszyńskiego, terenu spornego z Republiką Czechosłowacką, celem umożliwienia wolnego przejazdu. Na odwrocie pieczęcie i adnotacje MSZ potwierdzające tę misję w dniach 13 II – 13 V 1919 oraz autograf Karola Bertoniego (1876-1967), ówczesnego kierownika departamentu prawno-administracyjnego MSZ. Ciekawostką w paszporcie jest fakt zatytułowania urzędnika „Baronem”, o tyle kuriozalny, że Danglerowie, pochodzenia niemieckiego, byli tylko zwykłą szlachtą, nobilitowaną w Prusach i uznaną w Rosji. Po uchwaleniu Konstytucji w 1921 r. zaprzestano uznawania jakichkolwiek tytułów w dokumentach urzędów państwowych. Ślady składania, niewielkie przybrudzenia oraz drobne przetarcia, poza tym stan dobry.

- 166. [Pisarze polscy].** Zbiór 59 listów i 4 kartek pocztowych 19 współczesnych pisarzy i poetów polskich XX w., wysłanych do Krystyny Staffa, redaktorki „Wydawnictwa Literackiego”, w latach 1961-1966. Maszynopisy z autografami i rękopisy, k. ok. [70], różne formaty. 1600,-

Z odręcznymi podpisami pod maszynopisami lub całkowicie odręcznym pismem następujących autorów: Lesława Bartelskiego (1920-2006), Marka Domańskiego (ur. 1921), Jerzego Ficowskiego (1924-2006), Haliny Micińskiej-Kenarowej (1915-1998), Jalu Kurka (1904-1983), Juliusza Kydryńskiego (1921-1994), Ludwika Morstina (1886-1966), Haliny Poświatowskiej (1935-1967), Juliana Przybosa (1901-1970), Remigiusza Napiórkowskiego (ur. 1936), Magdaleny Samozwaniec (1894-1972), Stanisława Stanucha (1931-2005), Danuty Ścibor-Rylskiej (ur. 1929), Ludwika Świeżawskiego (1906-1991), Jana Wiktora (1890-1967), Wiktora Woroszyńskiego (1927-1996), Jerzego Zagórskiego (1907-1984), Witolda Zechentera (1904-1978) i Jana Zycha (1931-1995). Korespondencja autorów z Krystyną Staffą (1924-1970), mgr filologii polskiej UJ i redaktorką Wydawnictwa Literackiego w Krakowie. Treść dotyczy przeważnie uwag autorskich do tekstów własnych przygotowywanych do druku w krakowskim wydawnictwie. Na uwagę zasługuje **korespondencja Jerzego Ficowskiego zawierająca informacje dotyczące odnalezionych lub poszukiwanych listów Brunona Schulza** (w niej m.in. prośba do redaktorki o wydobycie konkretnego listu Schulza od Macieja Słomczyńskiego). Pisarze nierzadko traktowali redaktorkę, jako osobę zaprzyjaźnioną i oczekiwali od niej życzliwych wskazówek (np. Jalu Kurek: „Jestem Waszym autorem ... a więc trzeba mi świątłej i życzliwej rady”). Ton listów niekiedy wesoly i plotkarski (np. Magdalena Samozwaniec: „Otóż Pani Krysiu, zamiast tego rozdziału w którym jest o tej Tatkii flamie, pani Irenie, za co się zaraz czytelnicy krakowscy rzucą na mnie...”), po smutny i wręcz przygnębiający, wynikający ze stanu zdrowia korespondentów (m.in. list Haliny Poświatowskiej czy Danuty Ścibor-Rylskiej). Większość listów jednostronicowa. Niekiedy z załącznikami zawierającymi korekty i poprawki czy też uzupełnienia. Stan ogólny dobry.

- 167. Semkowicz Aleksander** (1885-1954), bibliograf i słynny lwowski introligator (1920-1939), senator II Rzeczypospolitej (1938-1939), zesłaniec do Donbasu (1945) oraz inicjator powołania i pierwszy dyrektor Muzeum Literatury im. Adama Mickiewicza w Warszawie (od 1952). **Bibliografia utworów Adama Mickiewicza.** T. 1-2. [Lwów VII-XII 1944], k. [456], [342], 18 x 13 cm, opr. kartonowa. 5000,-

Obejmuje „Dzieła Adama Mickiewicza” oraz „Przekłady mickiewiczowskie”. Praca powstała we Lwowie (daty opracowywania dopisane na pierwszej karcie tomu pierwszego), już po okupacji niemieckiej i ponownym wkroczeniu wojsk radzieckich do Lwowa. Później systematycznie uzupełniana. Układ bibliograficzny rzeczowy. Bibliografia, jeszcze za życia autora, przeredagowana została w układzie chronologicznym i przygotowana do druku w formie maszynopisu. Po śmierci Aleksandra Semkowicza wydano ją w części obejmującej lata 1818-1855 (okres życia Adama Mickiewicza). Karty częściowo zapisane dwustronnie, po lewej stronie autor zwykle dodawał uzupełnienia po 1945 r., które prowadził niemalże do końca życia. Do uzupełnień użyte zostały fragmenty papieru firmowego z nadrukiem: „Aleksander Semkowicz, introligator, Lwów, ul. Piekarska 3”. W t. 1 grzbiet przetarty, częściowo luźne składki przy końcowej partii woluminu; w t. 2 grzbiet nadpęknięty. Stan ogólny dobry. (Patrz ilustracja)

167. A. Semkowicz. Rękopis książki. 1944.

171. Honorowe obywatelstwo Warszawy.

- 168. Zimerman Krystian** (ur. 1956), światowej sławy pianista – autograf na programie uroczystego koncertu otwarcia roku jubileuszowego Filharmonii w Warszawie w dniach 9-10 stycznia 1976. Program (s. 24) 150,-

Na s. 11 programu **autograf Krystiana Zimermana**, polskiego pianisty, zwycięzcy IX Międzynarodowego Konkursu Pianistycznego im. Fryderyka Chopina. Program uroczystego koncertu jubileuszowego w 25. rocznicę otwarcia Filharmonii po II wojnie światowej oraz na otwarcie roku jubileuszowego, pod protektoratem Prezesa Rady Ministrów Piotra Jaroszewicza. Program zawiera informacje o wykonawcach i utworach, tekst Witolda Rowickiego oraz zdjęcia muzyków i kompozytorów. Drobnie otarcia oprawy, stan dobry.

Z ARCHIWUM ALEKSANDRA GIEYSZTORA

Gieysztor Aleksander (1916-1999), historyk mediewista, profesor Uniwersytetu Warszawskiego, dyrektor Instytutu Historycznego UW (1955-1975), dyrektor Zamku Królewskiego w Warszawie (1980-1991), prezes Polskiej Akademii Nauk (1980-1984, 1990-1992), były pracownik Biura Informacji i Propagandy Komendy Głównej Armii Krajowej, kawaler Orderu Orła Białego.

- 169. Gierek Edward** (1913-2001), I sekretarz Komitetu Centralnego PZPR. List do Aleksandra Gieysztor, jako profesora Uniwersytetu Warszawskiego, z wyrazami „głęбоkiego uznania” m.in. za bogaty dorobek „w dziedzinie nauk historycznych”, dat. Warszawa 31 XII 1973. Maszynopis na papierze ozdobnym. Autograf („Gierek”). Karta, 30 x 21 cm. 240,-

Z odręcznym podpisem Edwarda Gierka, jako I sekretarza KC PZPR. List dotyczy również uznania za pracę pedagogiczną adresata na UW i „wkład w naukowe opracowanie problemów rekonstrukcji Zamku Warszawskiego”. Stan bardzo dobry.

173. Jan Paweł II na Zamku Królewskim. Fot. Arturo Mari.

- 170. Żencykowski Tadeusz** (1907-1997), publicysta, redaktor Radia Wolna Europa. List do Aleksandra Gieysztora, dat. Londyn 12 IX 1985. Maszynopis. Autograf („Tadeusz”), k. [3], 30 x 21 cm. 240,-

Z odręcznym podpisem Tadeusza Żencykowskiego, b. posła na Sejm 1938-1939, szefa wydziału Biura Informacji i Propagandy Komendy Głównej Armii Krajowej (1940-1944), redaktora, a potem zastępcy dyrektora Radia Wolna Europa (1954-1975). List porusza kilka spraw w związku z publikacjami o Armii Krajowej i Powstaniu Warszawskim (m.in. sprawa wybuchu powstania; wycofania Komendy Głównej AK z Warszawy; planowania walk o Warszawę bez analizy umocnień niemieckich), Narodowych Siłach Zbrojnych (stosunek do żołnierzy Brygady Świętokrzyskiej), „Mieczu i Pługu” oraz Delegaturze Sił Zbrojnych. Nadawca stawia koledze szereg pytań ze względu na wspólną pracę w BiP AK. Ciekawy przykład poglądów na wydarzenia związane z konspiracją okresu II wojny światowej. Ślady składania, poza tym stan bardzo dobry.

- 171. [Honorowe Obywatelstwo m. st. Warszawy].** Nadanie przez Radę Warszawy honorowego obywatelstwa miasta stołecznego Warszawy dla Aleksandra Gieysztora w uznaniu „zasług dla Rzeczypospolitej i jej stolicy”, dat. Warszawa 21 IV 1992. Dyplom na druku artystycznym, wstęga z pieczęciami. Autograf prezydenta Warszawy („Stanisław Wyganowski”). Karta 33 x 25 cm, w specjalnej tekturze. 700,-

Z odręcznym podpisem Stanisława Wyganowskiego, jako prezydenta m. stoł. Warszawy. U góry sucha pieczęć z herbem miasta, dyplom przewiązany żółto-czerwoną (barwy miasta) wstęgą zakończoną pieczęcią lakową z herbem miasta i napisem w otoku: „Miasto stołeczne Warszawa”. Stan bardzo dobry.

(Patrz ilustracja na stronie poprzedniej)

- 172. Kwaśniewski Aleksander** (ur. 1954), prezydent Rzeczypospolitej Polskiej 1995-2005. List-zaproszenie do Aleksandra Gieysztora na uroczystość wmurowania kamienia węgielnego pod polski cmentarz wojskowy ofiar NKWD pod Charkowem, dat. Warszawa 9 VI 1998. Maszynopis. Sucha pieczęć z godłem państwowym. Autograf („Aleksander Kwaśniewski”), k. [2], 30 x 21 cm. 240,-

Z odręcznym podpisem Aleksandra Kwaśniewskiego, jako Prezydenta RP. Aleksander Gieysztor pełnił wówczas funkcję wiceprzewodniczącego Rady Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa. Dwie luźne karty. Stan bardzo dobry.

- 173. [Jan Paweł II] – Zespół 4 fotografii z wizyt na Zamku Królewskim w Warszawie.**
Fot. Arturo Mari. 500,-

Fotografie barwne; śr. o wym. 20,0 x 24,5 cm

Na odwrocie nalepka autora fotografii – Arturo Mari (ur. 1940), osobistego fotografa papieża Jana Pawła II. Fotografie rejestrują wizyty papieża Jana Pawła II na Zamku Królewskim w Warszawie. Obok papieża m.in. generał Wojciech Jaruzelski oraz ówczesny dyrektor Zamku profesor Aleksander Gieysztor. Stan dobry.

(Patrz ilustracja)